

ELADVA.
MEGBÉLYEGEZVE.
CSAPDÁBAN.
DE SZABADOK LEHETNEK VALAHA?

THE GOOD LUCK GIRLS

ELADÓ ÉJSZAKÁK

CHARLOTTE
NICOLE DAVIS

Dream
válogatás

Aster, a védelmező
Violet, a kedvenc
Tansy, a gyógyító
Mallow, a harcos
Clementine, a katalizátor
ŐK A SZERENCSELÁNYOK

Arkattában szerencselányoknak hívják őket, ám számukra világos, hogy sorsuk minden, csak nem szerencsés. Gyerekként adták el az örömháznak és átkozott tintával jelölték meg őket. Így rabul estek egy életben, amelyet önszántukból sosem választottak volna.

Amikor Clementine véletlenül megöli az egyik ügyfelet, a lányok kénytelenek belevágni egy igen kockázatos és veszélyes szökésbe. Kezdetét veszi az embert próbáló utazás, amelynek végső célja a szabadság, az igazság és a bosszú – egy olyan országban, amelyben egyikből sem jutott nekik. Arkatta a legkegyetlenebb emberi és emberfeletti erőivel üldözi őket, miközben egyetlen reményük egy szerencselányról szerencselányra szálló esti mese. Egy mese, melyben csak a kisgyermekes és a kétségbeesettek hisznek.

De a túléléshez a szerencsénél jóval többre lesz szükségük.

CHARLOTTE NICOLE DAVIS

a New York-i The New School Ifjúsági irodalom szakán diplomázott, imádja a képregényből készült filmeket és a térképpel kezdődő könyveket. Jelenleg Brooklynban él a törött farkú cicájával.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.charlottenicoledavis.com

[www.Facebook.com/DreamValogatás](https://www.facebook.com/DreamValogatás)

Dream
válogatás

„Igen erőteljes olvasmány, amely elhiteti velünk, hogy a szabadságunkért érdemes küzdeni minden áron.”

Goodreads

„Ne becsüld le Arkatta örömházainak leányait, mert ez könnyen az életedbe kerülhet. Davis The Good Luck Girls – Eladó éjszakák című könyve egy véres tündérmese, amelynek sötét világa arra emlékeztet minket, hogy a szabadságért magas árat kell fizetni, mégis érdemes minden áron küzdeni érte.”

Dhonielle Clayton, a The Belles –

A szépség ára c. könyv szerzője

„A Westworld találkozása A szolgálólány meséjével – röviden így lehet jellemezni a szerzőnő lenyűgözően szép fantasy kalandregényét.”

Amazon

„Ez egy igazán egyedülálló alkotás a reményről, a vágyakról és a kitartásról. Izgalmas olvasmány, amely szórakoztat és elgondolkodtat egyszerre.”

Barnes&Noble

*Dream
válogatás*

CHARLOTTE NICOLE DAVIS

THE
GOOD
LUCK
GIRLS
ELADÓ ÉJSZAKÁK

— részlet —

ELŐSZÓ

Azt mondták neki, hogy könnyebb, ha egy dallamra gondolközben.

Clementine olyan mozdulatlanul ült a karmos lábú tükörsztalnál, ahogy csak bírt, és törte a fejét, hátha eszébe jut valamelyik dal, amelyet a szalonbeli zongorán tanult meg. De az agyából az árverés óta eltűnt minden, csak a félelem tagolatlan sikolya maradt meg benne, ami olyan volt, akár a halottsirató. Mögötte Fleur anyus arról dűnnyögött fogai közé harapott hajtűkkel, hogy mekkora megtiszteltetés egy ilyen árajánlat, és hogy ő mennyire büszke Clementine-ra. A madám egy teljes órája csinosította a lányt a szerencsés éjszakájára: befűzte a habos fehér ruhába, kipirosította az arcát, és körülfestette a szemét korommal.

– Neked is büszkének kellene lenned magadra – mondta, miközben hátrafésűlte és elegáns kontyba tűzte Clementine gyapjas fekete haját. – Betöltötted a tizenhatot, végre igazi nő vagy! Emlékszem, amikor még csak palánták voltak a nővéreddel. Lám, neki milyen szépen bejött. És neked is be fog jönni, Clementine!

A lány nem talált vigaszt ezekben a szavakban. Fleur anyus jóval túl volt már a munkaképes koron. Cégére, a szegfű, hervadásnak indult a ráncos fehér arcon, az átoktinta réges-rég szürkére fakult. Clementine azon tűnődött,

vajon mennyire emlékezhet a madám a saját szerencsés éjszakájából. Ennyire félt ő is? Félt valaki ennyire? Mivel a napnyugati lányoknak nem volt szabad az üzletről diskurálni a napkeleti lányokkal, Clementine csak az elemi dolgokat tudta, azt már nem, hogy olyan hosszúra nyúlnak-e az utolsó percek, mint a feszült, visszafojtott lélegzettel való várakozás a villámlástól a mennydörgésig, vagy úgy kell-e tennie a gyomrának, mintha szakadékba zuhanna? Még a nővére, Aster sem árult el részleteket a szerencsés éjszakájáról.

Csak azt javasolta, hogy gondoljon egy dallamra. *Nem kell a kedvenc dalodnak lennie*, mondta. *Sőt, jobb is, ha nem az. Csak válassz egy olyat, amit jól ismersz, és ne gondold semmi másra.*

Aster ahhoz is ragaszkodott, hogy Clementine egy cseppet se igyon az édesbogatáncsból, a napnyugati lányok előírt nyugtató szirupjából. Sőt, odáig ment, hogy azt mondta: a húga hazudja Fleur anyusnak azt, hogy bevette az adagját. Clementine nem kérdezte, miért, habár meglepődött, de fel-tétlenül megbízott Asterben.

Most viszont megfordult a fejében, hogy talán nem is lenne rossz egy csepp édesbogatáncs.

Fleur anyus végzett a frizurával, az utolsó tűket nyomkodta bele a lány hajába. – Mindjárt készen vagyunk – düny-nyögte.

Clementine igyekezett lazítani, és élvezni, hogy babusgatják. A Green Creek örömházban töltött hat év során Fleur anyus még sose volt ilyen kedves hozzá. Sohasem csinosították így, öröndetes módon elterelve a figyelmét a rá váró feladattól.

Megköszöri a torkát.

– Szép ez a konty – sikerült kinyögnie.

– Ma este nem *téged* akarunk elbűvölni – szólt Fleur anyus száraz kacajjal. – Bár azért örülök, hogy tetszik. Növeli a lányok önbizalmát, ha tudják, hogy csinosak.

Fleur anyus kézbe vett egy metszett kristályból készült parfümös üveget. Clementine odafordította a nyaka bal olda-

lát. Azt a részt, ahol a saját cégére ragyogott feketén a sötétbarna bőrön: a mandarin unokatestvérének, a klementinnek a virágát ábrázolta, amelyről a nevét kapta. A csillag alakban álló szirmok időnként megremegtek, mintha gyenge szellő fújná őket. Clementine szeretett arra gondolni, hogy illik hozzá a virág. Akkor kapta, amikor tízéves volt. A tetováló gondosan kikeverte a festéket az undok hozzávalókból, amelyek az átoktinta hatalmát adták: holt ember véreből, porrá őrölt csontból, fekete agyaráú áspis mérgéből. Azután beledöfte a gyerek kulcsontja fölötti árokba a tűt, amely olyan hegyes volt, mint a puma karma. Amíg Clementine él, a virág mutatni fogja, hogy ő az örömház cégéres tulajdona.

A klementin kezdetben csak egy palánta volt: két könnycsepp alakú levél egy pöndörödő száron. De minden évben nőtt egy kicsit. A tinta egyre feljebb kúszott a nyak hajlatában, amíg ma reggel Clementine arra ébredt, hogy a virág kinyílt az állcsontja fölött.

Libabőrös lett a parfüm hűvös csókjától. Fleur anyus visszatette a helyére az üveget.

– Hát akkor! – mondta megfellebbezhetetlenül, Clementine vállára engedve a kezét. A lány szíve ugrott egyet. Amikor a tekintetük találkozott a tükörben, Clementine torában kimondatlan kérdések torlódtak. – Jól jegyezd meg, hogy nemcsak magadat képviseled ma éjszaka – jelentette ki Fleur anyus –, hanem az egész Green Creek örömházat! – Ismerős figyelmeztetés bujkált a szavaiban. – Mindnyájan tudjuk, milyen különleges vagy, mint ahogy a kuncsaft is tisztában van vele. Ezért fizetett egy kisebb vagyont. Bebizonyítod neki, hogy megérte az utolsó piculáig, utána pedig ünnepelünk, világos?

Nem kellett mondania, mi fog történni, ha Clementine kudarcot vall. A marcangok, az örömház rendfenntartói értettek hozzá, miként büntessenek egy lányt úgy, hogy ne tegyenek kárt a testében: betörték az elméjébe, amelyet átzökkentettek a kínok és rettenetek honába. Clementine már kapott ízelítőt az ördögösségükből. Minden lány ka-

pott, legalább egyszer. Minden lányt be kellett idomítani, amint bekerült az örömházba, hogy megtanuljon félni a marcangok haragjától. Voltak lányok, akik sose heverték ki az élményt, és nyálfolyós hülye lett belőlük; az ilyeneket kirúgták, hogy az utcán haljanak meg.

A leplezett fenyegetés végre megoldotta Clementine nyelvét.

– Fleur anyus... – Elcsuklott a hangja. – Csak az van, hogy... normális ennyire idegesnek lenni?

– Ez csak lámpaláz, Clementine. Minden lány így érez. Az izgalomtól van, meg még számtalan okból. Hogy is ne lenne izgalmas? – A madám kacsintott. – Ráadásul hízelgő. Nem minden lányon akad meg egy ilyen köztisztelőben álló fiatalember szeme!

– Egyáltalán ki ő? – kockáztatta meg a kérdést Clementine.

Arra gondolt, talán politikus, vagy egy síkos üzletember, vagy egy világnagy kártyajátékos, akinek nem fér meg a zsebében a nyereség.

– Ha elárulom, csak még jobban felizgatod magad – intette le Fleur anyus. – Jó lesz hozzád. Ennyit kell tudnod.

Clementine meghátrált, nem akarta tovább feszíteni a húrt. Végül is nem számít. Egész élete a Green Creekben ehhez a pillanathoz vezetett. Nincs több cselédmunka éjfél után, nem nyúzza le a kezéről a bőrt sikálás közben, nincs izzadás a tűzhely mellett. Izgalmas, hogy szép ruhákat viselhet és a szalonokban lustálkodhat a többi napnyugati lánnyal, köztük Asterrel, akit alig látott az elmúlt évben. Ismét a nővérével lehet... ez a legjobb az egészben.

Csak ezen az éjszakán kell átesnie.

– Felkészültél? Küldhetem? – kérdezte Fleur anyus.

– Igen – válaszolta Clementine komolyan.

– Helyes. – A madám ismét megszorította a vállát, körmei belevágtak a lány bőrébe. – Ne okozz nekem csalódást, Clementine!

Fleur anyus elsuhogott, kifelé menet lecsavarta a gázcsillárt. A szobát most már csak egy márványüveg asztali lámpa borította szemérmes rózsapírba. Az ajtó kattánva becsukódott Fleur anyus mögött.

Clementine egy darabig csak ült a tükör előtt, amely elűzlött árnyékokkal verte vissza a képét. A kuncsaft bármelyik percben itt lehet. Felálljon, amikor üdvözli? Dőljön le az ágyra? Egy egész napja volt, hogy kitervelje. Évei voltak rá.

Aztán meghallotta, hogy a nehéz léptek alatt nyikorog a lépcső.

Gondolj egy dalra! – biztatta magát. Aster most is lent van. Csak gondolj egy dalra!

Nyílt az ajtó.

Az alak a küszöbön állatiasabb volt, mint ahogy azt Clementine várta: egy nagy marha, öltönybe sajtolva. Drága fekete kabátja a térdét verte, keménykalapját behúzta a homlokába, kaptafa állát vörösbarna szakáll keretezte. A külsejében semmi sem árulta el, ki lehet, de a hüvelykujján csillogó theomitgyűrű elárulta, hogy gazdag. A sötét ékkő akkora volt, hogy meg lehetett volna vásárolni belőle az egész örömházat.

A kuncsaft megállt az ajtóban, és felmérte a színpadot: a szilvakék falakat, a festményeket, amelyek Arkatta vörös hegyeit ábrázolták, a földön a díszes külföldi szőnyeget, a fal mellett a plüsskanapét, a borospalackot az asztalon és természetesen a hatalmas ágyat is a szoba közepén meg az aranyozott fejtámlának támaszkodó párnák sokaságát. Tekintete végül megállapodott Clementine-on, aki felszegte az állát. A kuncsaft megnyalta vékony száját, és elvigyorodott. Clementine visszahőkölt, aztán megszidta magát érte. Ez egy örömház. Örömet fog szerezni a férfinak.

A kuncsaft becsapta az ajtót, akkora hanggal, akár egy pisztolylövés. A fogasra dobta a kalapját és a kabátját. Vasos vállán feszült az estélyi fehér ing, de a lány most már látta, hogy fiatalabb, mint elsőre gondolta. Tizenkilenc, ta-

lán húsz, kék szeme jéghideg. Clementine tett egy tétova lépést felé.

– Ezt hadd csináljam én! – mondta, és elkezdte kigombolni a mellényt. – Ön bizonyára örül, hogy letérhetett az útról.

Hamisnak érezte a betanított szöveget, de a kuncsaft segítőkészen kitárta a karját, amíg a lány levette róla a mellényt, és meglazította a nyakkendőjét.

– Ugyan, mit tud egy magadfajta lány az útról? Vagy bármiről ezen a jó kis műintézményen kívül? – kérdezte hurrutos orrhangon.

Clementine-ban felvillant egy emlék, mint a napsugár a vízben.

– Eleget – válaszolta.

A kuncsaft ismét megnyalta a száját, aztán közelebb nyomult, hogy alaposabban megtekinthesse Clementine-t. Véghúzta a hüvelykujját a cégéren.

– Olyan a bőrd, mint a selyem – mormolta. – Jó munkát végeztek rajtad.

Clementine-t megdöbbentette, milyen meleg és érdes a keze. A családtagjait nem számítva az örömház orvosa volt az egyetlen férfi, aki megérintette, de ő mindig hideg gumikesztyűt viselt. Felemelte a kezét, rásimította a vendégére, és összefonta az ujjait.

– Örülök, hogy tetszik, amit lát – szedte össze a bátorságát. – Nézzük, mi más tetszene még!

Nyilván ez volt a megfelelő szöveg, mert a kuncsaft felvonta a szemöldökét, majd az ágyhoz vezette a lányt, akinek tovább szorongatta a kezét. Clementine gyomra ismét rándult egyet. *Csak lámpaláz* – nyugtatgatta magát, és a következő percben már ott is ültek egymás mellett a derékaljon. A kuncsaft lehajolt, hogy kifűzze a cipőjét, miközben Clementine görcsösen kutatott valami után, amivel kitölthetné a csendet. Égni kezdett az arca. Tilos volt a fecsegés, és nem volt szabad firtatni a kuncsaft nevét, vagy azt, hogy honnan

jött. Ezek a férfiember titkai, amelyeket akkor oszt meg, ha ő jónak látja.

A kuncsaft áttért az inggombjaira. Clementine megmarkolta a paplant.

– Csendes fajta vagy? – kérdezte a férfi.

A lány idegesen felkacagott.

– Így is fogalmazhatunk.

– Úgy vettem észre, általában mind csendesek vagytok az első alkalommal – elmélkedett a kuncsaft. – Nem baj. Az a sületlen fecsegés, amit némelyik lány megereszt, csak az időt pocsékolja. Én jobb szeretem minden pillanattól visszakapni, amit lepengettem.

Clementine szíve elszorult. Nehezen kapott levegőt.

– Úgy látom, ön nem szűkölködik pengetni valóban.

– Hát, egyelőre még az apám pénze. – Felállt, ledobta az ingét. Vaskos mellizmain rőt bozót burjánzott. – Tudod, ki az én apám?

Clementine a fejét rázta.

– Nem baj – ismételte a kuncsaft. – Hamarosan én leszek az igazgató. És amint én leszek, visszajövök valamikor, és hozok neked valami szépet, hallod? – Felemelte Clementine állát, és a szemébe nézett. Most először. Vágott a vigyora, mint a kés. – Feltéve, ha kellően jól bánsz velem.

Mielőtt Clementine tovább húzhatta volna az időt, a férfi felnyalábolta, majd letette a lányt az ágy közepén, rámaszott, és megtámaszkodott a két könyökén. A szájának áporodott whiskyszaga volt. Clementine gyomra felfordult, amikor a kuncsaft pillantása levándorolt az ő ék alakú dekoltázsára. Ezt az undort nem lehetett összetévesztetni az ártalmatlan lámpalázzal. Mindjárt háynyi fog...

Le kell állítanom.

A kuncsaft fölé hajolt, és csókolni kezdte a nyakát.

Clementine riadtan beszívta a levegőt, és bent tartotta. Görcsösen lehunyta a szemét. A kuncsaft cserepes szája karistolta a bőrért, csempe foga ügyetlen éhséggel nyammogott a húsán. Clementine egy idő múlva mégis felnézett. Nem is

olyan rossz, biztatta magát. A csókok kissé talán túl nyálásak, de nem olyan rossz.

A kuncsaft teljes súlyával ráengedte magát a lányra, a szája és a keze lefelé indult a ruha kivágásában. Körülrajzolta az ujjával a cégért. Clementine izgett-mozgott a fullasztó nyomástól.

– Várjon! – sikerült kinyögnie. A kuncsaft elengedte a füle mellett. Clementine vergődött, felemelte a hangját. – Kérem, várjon!

– Azt mondtad, hogy csendben leszel! – szólt rá gorombán a férfi.

Keze feljebb csúszott Clementine combján, benyúlt a szoknyája alá, és megállapodott a lány csupasz térdén. Clementine szíve olyan keményen vert, akár egy kovácspöröly. *Gondolj egy dalra, gondolj egy dalra...*

A kuncsaft keze még feljebb csúszott.

– Kérem, *várjon*, még nem vagyok kész!

A férfi rányomta az alkarját a lány torkára. Clementine biztosra vette, hogy azért, mert el akarja némítani. Görcsösen nyeldekelt a fájdalomtól. Megszédült.

Nem bírt lélegezni.

Ez elég volt, hogy a reggel óta felgyülemelő félelem átcsapjon sikoltozó pánikba. Ő ezt nem akarja, nem készült fel, nem kap *levegőt*!

– *Elég!* – kiáltotta, és teljes erőből nyomni kezdte a kuncsaft mellkasát. Ez volt az utolsó szó, amit sikerült kinyögnie, mert a kuncsaft ettől csak még keményebben szorította el a torkát. Clementine könnybe lábadó szeme előtt összefolyt a világ. Fuldokolt. Vakon tapogatózott az éjjeliszekrényen, keresett valamit. Akármit. Megtalálta és megmarkolta a lámpa nyakát, majd a súlyos talapzattal odavágott a kuncsaft fejéhez.

A férfi elbődült, félrehúzódott és a fejét szorította ott, ahol a lámpa megütötte.

– *Rohadék!* – ordította dühtől villámló szemmel. – Ezért megöllek, te!

Clementine másodszor is megütötte, most erősebben. A kuncsaft elernyed, és visszazuhan az ágyra. Clementine-nak elakadt a lélegzete a váratlan, fojtogató súlytól. Legörgette magáról, arrébb gurult, felugrott, behátrált az elsötétített szoba egyik sarkába, és a falhoz tapadt. Annyira köhögött, hogy attól félt, hányni fog. A köhögéstől megeredtek a könnyei. Ezt megcsinálta. Most még dühösebb lesz a kuncsaft, ismét nekiesik, és akkor – és akkor...

A férfi nem kelt fel. Clementine megmerevedett, fülelt, hogy hallja-e a lélegzését. Figyelt a legapróbb mozdulatra is. Semmi.

Lassan visszalopakodott az ágyhoz. A sötétségben épp csak sejtette a kuncsaft alakját. Clementine rátette a fejére a kezét, de tüstént vissza is kapta, ahogy megérezte a vértől meleg és lucskos horpadást.

Ez sokkolta, de akkora megkönnyebbülés követte, hogy Clementine térdre megbicsaklott. Akkor végre eszébe jutott egy dal, igaz, csak az utolsó négy sor csengett a fülében:

*Vörös Liza Little festi haját,
Tilosban kapja a férjurát,
Nekem már, csapodár, ne könyörögi,
Kapt be az ólmot, és végsőt hörögi!*

1. FEJEZET

Tizenkét órával korábban

Aster marka viszkedett egy késért, de beérte azzal, hogy ökölbe szorította az ujjait.

A szilvakék szoba sarkában megbújva figyelte, ahogy Fleur anyus megismerteti Clementine-t a pompás új szobájával, amely kiáltó ellentéte volt a napkeleti lányok szegényes hálójának. Clementine bámészkodott, Asternek keserű volt a szája íze. Szokáshoz híven Clem tizenhatodik születésnapja is azzal kezdődött, hogy befogadták a napnyugati lányok világába, és itt fog végződni, ebben a szobában a szerencsés éjszakával.

Aster ettől az utolsó gondolattól tudott volna gyilkolni, mert elképzelte a húgát a szoba csapdájában valamelyik féreggel az örömház törzsvendégei közül. De semmi értelme sem lett volna tiltakozni, hiszen egy elszólás is elég volt, hogy az ember elméjét megkínozza egy marcang. Az ember akkor lopott magának egy kis örömet, amikor senki se nézett oda. Aster is csak így győzhetett.

Fleur anyának feltűnhetett Aster fagyos hallgatása, mert megköszöri a torkát. – Úgy látom, Aster, odaragadt az arcodra az a visszataszító fintor. Pedig jobban tennéd, ha lelkesednél a húgod nagy napjáért – mondta.

Clementine a testvérére emelte a tekintetét.

– Csak nem szereti a reggelt – magyarázta idegesen. – Sose szerette. Ugyan már, Aster, mosolyogj Fleur anyusra!

Aster a madámhoz fordult, és kivillantotta a fogsorát. Fleur anyus ajka az ismerős vonallá vékonyodott a rosszalástól. Aster tudta, hogy sose tartozott a madám kedvencei közé. Nem azért, mintha egyszer is nyíltan engedetlenkedett volna – nem adta meg Fleur anyusnak az örömet, hogy büntethesse –, hanem mert mindig olyan volt, mint az ököl. Feszés és ellenséges, várva a kellő pillanatot, hogy üthessen.

Az a fojtott harag még jobban áttüzesedett az utóbbi napokban. Asternek örökösen a saját szerencsés éjszakájára kellett gondolnia, amikor valamivel több, mint egy éve Fleur anyus eladta egy girhes, hüllőszerű alaknak. A madám élete legbüszkébb éjszakájával kecsegtette Astert, hiszen azt mondta neki, akkor lesz igazi nő.

Nem lett belőle nő. Árnyék lett, amelynek epe folyik az ereiben és a szégyen kútja van a szíve helyén. Kizárólag azért nem zuhant bele abba a kútba, mert tudta, hogy Clementine-nak szüksége van rá.

Aster nem hitte, hogy valaha is kiszolgáltatottabbnak érezheti magát, mint azon az éjszakán, amikor az első férfi hozzányúlt, de tévedett. Ez rosszabb.

– Ki merném jelteni, Aster, hogy tartozol nekem egy bocsánatkéréssel – folytatta nyilvánvaló elégedetlenséggel Fleur anyus. – Vagy szóljak Dexnek?

Dex volt a vezérmarcang.

Aster ellazította az ujjait.

– Bocsánatot kérek, Fleur anyus – mormolta. – Clem igazat beszél. Csak az van, hogy jó ideje nem keltem ilyen korán.

Fleur anyus hideg, mindentudó pillantást vetett rá, de annyiban hagyta a dolgot. – Nos, a kései kelés csak az egyike a számos kiváltságnak, amelyre napnyugati lányként Clementine számíthat – mondta erőltetett élénkséggel. – Most pedig le kell mennem, hogy kinyissam a házat. Bízom benne, hogy segítesz a húgodnak berendezkedni.

– A legnagyobb örömmel!

A madám még egy pillanatig állta Aster gyilkos tekintetét, aztán elfordult, és ragyogóan mosolygott Clementine-ra.

– Hát akkor boldog születésnapot, Clementine! – jelentette ki fenségesen. – Találkozunk a reggelinél.

És ezzel otthagya a testvéreket.

Amint Fleur anyus távozott, Clementine kurjantott egyet, és felpattant az ágyra. Sárga nappali ruhájának szoknyája felfúvódott, mint egy harang.

– A Fátyolra! Ez a szoba egy hercegnőhöz méltó! Hiszen még a tiednél is nagyobb!

Asternek a balsejtelmei ellenére is mosolyognia kellett. Összefonta a karját.

– Igen? Egy olyan ablakot se látok, mint az enyém. Bár abban igazad van, hogy a te szobád a nagyobb. Elkényeztetnek.

Igazság szerint Aster ellakott volna egy lyukban is, ha olyan lett volna onnan a kilátás, mint a mostaniból. Imádta nézni, ahogy a nap kiemelkedik a hegyek mögül, és arannyal önti el a völgyet, amelyben Green Creek alszik. Az örömház közel volt a városka közepéhez, így Aster nagyjából mindent láthatott a fő utcát szegélyező, takaros üzletektől a helységet övező falig, amelynek habarcsába theomitport keverték, hogy távol tartsa a bosszúálló szellemeket.

Ez a kilátás a menekülést jelentette, az egyetlen dolgot, ami Asternek jutott.

– Kutyafülét kényeztetnek el! – tiltakozott Clementine. – Megdolgoztam én ezért a szobáért. És ezért az *ágyért*. Oda nézz, még a párnáknak is van párnájuk!

– Jobb, mint a pisiszagú priccsek az emeleten? – kérdezte Aster.

– Sokkal jobb. – Clementine felült, és az arca elkomorult. – De hát, gondolom, így is kell lennie.

Aster úgy érezte, mintha valami hideg undokság csordogálna a benne.

– Egyelőre ne törődj ezzel! – Kézen fogta a húgát, és felhúzta az ágyról. – Szedjük össze a holmidat, aztán tegyük otthonosabbá ezt a helyet!

Clementine ismét fellelkesült.

– Jó! Ha sietünk, még elkaphatjuk a többieket, mielőtt lekéne menniük a konyhára!

A „többiek” Tansyt és Mallow-t jelentették, Clementine két legjobb barátnőjét. Ők egyelőre a padláson laktak a többi lánnyal, akik még nem töltötték be a tizenhatot. Clementine a mai napig ugyanúgy konyhás volt, mint a barátnői.

– Nem különös érzés, hogy nem kell többé piszkos munkát végezned? – kérdezte Aster, miközben a folyosón sétáltak.

– Nekem nem hiányzik, ha erre gondolsz! – horkantott Clementine. Aztán a mosolya elhalványodott. – Tanz és Mal viszont hiányozni fog.

– Ők is betöltik a tizenhatot... Mikor is, három-négy hónap múlva? Elég hamar napnyugati lány lesz belőlük – nyugtatta meg Aster a húgát.

– Igaz, és hellyel-közzel addig is láthatom őket, úgyhogy semmi baj – tette hozzá Clementine.

Aster egy kis ideig hallgatott.

– Így van, semmi baj.

De persze az már nem lesz ugyanaz, távolról sem. A napnyugati lányok és a napkeleti lányok külön életet éltek, és ha útjaik keresztezték egymást, kimondatlan sorompó volt köztük, mint a Fátyol, amely elválasztja az élőket a holtaktól. Clementine-nak tilos lesz a munkáról beszélnie a napkeleti lányokkal, holott a napnyugati lányok egész élete a munkából áll.

Asternek sokszor az orra alá dörgölték már, hogy legyen hálás ezért a munkáért. A szerencselányoknak sohasem kellett éhezniük, mindig volt tető a fejük felett, és évente kétszer látta őket orvos és fogász. A kuncsaftok szórakoztatása olyan ruhatárat jelentett, amelyről más lányok csak álmodhattak, ráadásul dúskálhattak az édesbogatásban.

Ez messze meghaladta azt, amit Arkatta lakosainak többsége elvárhatott, főleg a Sennyedék, az országot kettészelő, fűrészes hegyvonulat oldalán. Valamikor, a Birodalom rég elmúlt napjaiban a Sennyedék zord vadonába, a bányákba számúzták az összes bűnösnek talált személyt. Voltak, akik arkattai csatatereken estek fogságba, miután alulmaradtak a harcban a birodalmi megszállók ellen, másokat a gyaratokról küldtek Arkattába bűzlő börtönhajókon. Ezek voltak az úgynevezett porvérűek. Külsőre semmiben sem különböztek a rendes, szépvérű népektől, csak éppen nem vetettek árnyékot. Az első porvérűeket büntetésből fosztották meg az árnyékuktól, és az ő gyerekeik már eleve árnyék nélkül születtek. Egy porvérű sohasem róhatta le az adósságát. Akit tíz sasra bírságoltak meg lopásért, az év végére már tízezerrel tartozott, mert a penészes kenyér fejadagját ugyanúgy megfizettették vele, mint a kvártélyt, amelynek beázott a teteje.

Ma, jó kétszáz évvel a Birodalom bukása után több porvérű lakott a Sennyedékben, mint valaha. Leleményes üzletemberek felvásárolták a földet meg a porvérűek adósságait, akiknek cserében robotolniuk kellett az Elszámolás néven elhíresült egyezség keretében. Az Elszámolás lehetőséget kínált a szépvérűeknek, hogy óriási vagyontra tegyenek szert, és felemelkedjenek Arkatta krémjébe, míg a porvérűek végre kiszabadulhattak a Sennyedékből, ha ledolgozták ősük adósságait. Az egyezség kiválóan be is jött a bányatulajdonosoknak, de a bányászoknak nem jutott más, csak a megtört test és az üres gyomor. Betegségek tizedelték őket, vagy szakadékba zuhantak, vagy szétmarcangolta őket láthatatlan karmaival egy bosszúrem. Az Elszámolástól azonban nem volt menekvés, a törvény gondoskodott róla. A határt Arkatta és Ferron, az iparosodott északi szomszéd között a legkiválóbb katonák őrizték, és ott ugyan nem jutott át senki, akinek nem volt árnyéka.

Elsősorban innen jutottak lányokhoz az örömházak. Felhajtók cserkésztek be a reménytelen helyzetbe került család-

dokat, ahol voltak kislányok, és felajánlották, hogy szerény kártalanításért leveszik róluk a gyerekek gondját. A lányok cselédmunkát végeztek tizenhat éves korukig, utána a vendégek rendelkezésére álltak, amíg negyvenévesen ki nem öregedtek. Semmiért sem kellett fizetniük, de nem is fizettek nekik bért. Keserű kompromisszum volt ez, nem is áltatta magát senki, ám ha túl sok száját kellett otthon etetni, ha egy bányaszerencsétlenség munkaképtelenné tette a szülőket, ha egy lány csak embertelenül rövid életre számíthatott az örökös nyomorban, akkor az örömház jelentette az egyetlen lehetőséget. Ott legalább nem fekszik le éhesen. Ott legalább doktor gyógyítja. A bányatulajdonosok azzal érveltek, hogy igazán szerencsésnek mondhatja magát az a lány, akit így tejben-vajban fürdetnek.

Asternek csak az volt a problémája, hogy nem ő akarta ezt az életet.

Egyikük sem akarta, de nem volt belőle szabadulásuk, mert a cégér még akkor is mutatta, hogy kik, amikor kiöregedtek a szakmából. Akármilyen élvezettel emlegették a kuncsaftok, micsoda prima életük van a szerencselányoknak, azt valahogy mindig elfelejtették, hogy a legtöbb lány utcai koldusként hal meg. Rendkívül ritka alkalmakkor egy gazdag kuncsaft kivásárolt egy lányt a háztól saját használatra, de ez nemigen volt jobb: akit megvásároltak, nem hagyhatott fel az iparral, mert a gazda tulajdona maradt élethosszig.

Aster keze felvándorolt a vékonyszirmú virágokból font füzérre. Az őszirózsák olyanok voltak a bőrén, mint a fekete csillagrobbanások. Fontolgatta már, hogy megszökik. Lehetetlen volt nem gondolni rá. De a cégér nem csak azt mutatta, hogy a viselője egy örömház tulajdona. Gonosz varázslattal készült. Ha egy lány eltakarta sminkkel vagy porkendővel vagy akármivel, a tinta felhevült, és úgy izzott, akár a tüzes vas. Először vörösen, aztán narancsszínben, aztán sárgán, aztán fehérén. A fájdalmat egy-két percig el lehetett viselni,

de előbb-utóbb térdre kényszerítette a legerősebbeket is, és órákig tartott, mire elmúlt.

Nem rejthették el a cégéereiket és nem távolíthatták el őket. Még az első ajtón se mehettek ki. Dex őrködött az előszobában, rozsdaszín szemével figyelve minden jöves-menést. Színelig a ház védelmét látta el, ám mindenki tudta, hogy azt a lányt, aki megpróbál kiosonni, levadássza és visszahozza a hosszan elnyújtott kivégzésre.

Aster sokáig gondolta, hogy idővel megszokja az örömházat, talán még rá is jön, mi ebben a jó. Sok lány volt így vele. Az önáltatás valószínűleg elviselhetőbbé tette a sorsukat, ám Asternek semennyi idő sem változtathatta széppé ezt az egészet. Nem volt más haszna azon kívül, hogy ő és Clementine még mindig együtt lehettek. A legtöbb lány örökre elveszítette a családját.

Clementine odaért a folyosó végén lévő lépcsőhöz. Kettesével szedte a fokokat, fűrgén és hangtalanul. Aster követte, az izmok emlékezete figyelmeztette, hol nyikorog a padlódeszka a szőnyeg alatt. A sarkon befordultak, nem mentek a második emeletre, ahol Fleur anyus magánlakosztálya volt. Folytatták útjukat felfelé, a kiépítetlen padlásra.

– Boldog szerencsés éjszakát, Clementine! – csipogta egy kislány, aki éppen lefelé tartott.

Két másik követte, majdnem felborították Astert a nagy igyekezetben.

– Ó, bocsánat, Aster kisasszony! – hebegte az egyik.

Valószínűleg nem számított rá, hogy egy idősebb lány feljön ide. Olyan alázatos volt a hangja, hogy Aster felszisszent. Mintha ő nem tartozott volna közéjük alig egy éve...

– Semmi baj – motyogta.

Szerette volna hozzátenni, ne kisasszonyozz engem, de a lányok csak azt csináltak, amire tanították őket. Aster félrehúzódott az útból.

A padláson összetakolt közös hálóban nyoma sem volt az örömház más részeit jellemző fényűzésnek. A csupasz deszkapadlóból kiálltak a görbe szegek, a falakon bejött a reggeli

hideg huzat. A bányáslámpák füzére ványadt, pislá fényt adott. Döglött skorpió hevert az ablakpárkányon. Éjszaka, amikor elült a lárma, hallatszott a gerenda recsegése, ahova egy lány harminc éve felakasztotta magát a lepedőjével, és aki volt olyan bolond, hogy kinyissa a szemét, láthatta is az akasztott holdvilágszínű, bujdosó lelkét.

Ám most reggel volt, hangos, virgonc reggel és jó két tucát napkeleti lány készülődött serényen a munkába. Sürgették barátnőiket, bevetették az ágyukat, és felöltötték a szolgálók zöld vászon formaruháját a ropogós fehér köténnel. Amilyen egyformák voltak megjelenésre, annyira különbözött a magasságuk, az alakjuk és a színük. Köztudott, hogy annak az örömháznak van szélesebb vevőköre, ahol nagyobb a választék.

Mély részvét töltötte el Astert, ahogy átsétált az emeletes ágyak között. A szerencselányok zömmel porvérűek voltak, mint Clem és ő. Éhesen, kiálló bordákkal érkeztek az örömházba, még egy árva árnyékuk sem volt. A legkisebbek, a tízévesek még most is véznák voltak. Idővel majd kigömbölyödnek, formásabbak lesznek, de akkor is csak malackák, akiket hizlálnak a torra. És a legtöbbjük ezt még fel sem fogta.

Ne gondoldj erre – figyelmeztette magát. *Mosolyogj!* Clementine kedvéért. Fújt egyet, lazított, majd elindult a szoba egyetlen tükréhez a sarokban, ahol Clementine Tansynek és Mallow-nak dicsekedett az új ruhájával. A két elválaszthatatlan – Tansy a vad, szőkésvörös hajával, a szeplőivel, a fehérségével, Mallow a melegbarna bőrével, a rövid, sima, fekete hajával – szöges ellentétei voltak egymásnak. Tizenöt évesen a legidősebbek közé tartoztak a padlásszobában, a cégérük már majdnem teljesen kivirult. Tansy nyakán a mimóza gömbölyű kis virágai gomolyogtak, a keménykötésű Mallow-én kifinomult mályvák bontottak szív alakú szirmokat.

– Ma éjszaka természetesen nem ezt fogom viselni – mondta éppen Clementine, amikor Aster odaért hozzájuk.

– Át kell öltöznöm az árverés után, de a szekrényem máris tele van ilyen új gyönyörűségekkel!

– Ideges vagy? – kérdezte Tansy a varkocsa végét morzsolgatva.

Clementine habozott, ám a válasz rá volt írva az arcára. Mallow bátorítóan meglökte a vállát.

– Már miért lenne, amikor örökre itt hagyja ezt a szemétdombot! – jelentette ki, és körülnézett a hálóban.

Clementine hálásan pillantott rá.

– Ja, bármi is legyen az éjszaka, azt hiszem, megéri napnyugati lánynak lenni – mondta.

Aster kicsit távolabbról, elszoruló szívvel figyelte őket. Clementine-től eltérően ő sose melegedett össze más lányokkal. Jobb így. Nem bírta volna ki, hogy őket is elveszítse.

Pedig rám fért volna egy-két baráti arc a szerencsés éjszakám után – gondolta. Clementine és a többiek azt hiszik, jobb soruk lesz a nagykorúsítástól fogva. Asternek nem volt szíve felvilágosítani őket, hogy rosszabbra számítsanak, ezért mosolyra húzta a száját, és odament hozzájuk.

– Gyere, Clem, ideje lemennünk! Pár perc múlva kezdődik a díszreggelid.

– Ó, hahó, magának is szép jó napot, Aster *kisasszony!*

Mallow hangjában nyoma sem volt annak a tiszteletnek, ahogyan a lépcsőn beszéltek a lányok.

Tansy vihogott.

– Clem, ugye te sose leszel olyan előkelő, hogy ne köszönj nekünk?

– Clem *kisasszony!* – húzta fel az orrát Clementine.

Aster megbántódott.

– Én csak arra szeretnék figyelmeztetni mindenkit, hogy Fleur anyus a nagykorúságotokkal együtt is megnyúz, ha nem azt teszitek, amit mond. Márpedig Clemnek azt mondta, hogy költözzön át az új szobájába a reggeli előtt. Hol a holmid?

Clementine színpadiasan sóhajtott, majd odavezette őket a priccséhez, amelynek a végében egy egyszerű láda állt.

Mivel a régi ruhákra már nem volt szüksége, csak az értékeit tartotta benne: leveleket és rajzokat, amelyeket más lányoktól kapott az évek során, üvegben az Elszámolás Napjáról maradt kandiscukrot, egy sötétpiros tollat, amit egyszer kéményseprés közben talált...

– Hát ez? – kérdezte Tansy, miközben feltartotta Clementine rongybabáját.

Aster a hűgára nézett, akinek az arca egy pillanatra megtört, de aztán összeszorította a száját, és megrázta a fejét.

– Szép kis bolondnak látszanék, ha ezt az ócskaságot magyaráznám valamelyik kuncsaftnak! – mondta Clementine. – Az a lány hagyta itt, aki előttem aludt a priccsen. Én is ugyanezt teszem, itt hagyom a következő lánynak.

A következő lánynak – gondolta sötéten Aster.

Mindig van egy következő.

2. FEJEZET

Csillogó márványpadlójával és aranyszín csempeburkolatú mennyezetével az ebédlő számított az egyik legelőkelőbb helyiségnek az örömházban. A tálakon hegyekben állt az étel: tejszínhabos-gyümölcsízes kukoricafánk, fűszeres forró kolbász, omlett és sült burgonya, virággá átfaragott gyümölcs. Miközben a napkeleti lányok a maradékot ették a konyhában, a napnyugati lányoknak és a reggelire ott maradt esetleges kuncsaftoknak akkora lakomát tálaltak, hogy abban egy favágó is örömét lelte volna. A fecsegés egy csermely mormolására emlékeztető hanggá olvadt össze az asztalok között.

Aster a húgával és négy másik napnyugati lánnyal reggelizett, akik közül egy sem lehetett több húszévesnél. Lily, Marigold és Sage voltak az egyedüliek, akikre Clementine emlékezett a közös gyerekkorból: a szerencselányoknál a korcsoportok nagyon összetartottak. Aster bosszúságára ez azt jelentette, hogy a csoportban volt Violet is, Fleur anyus tanítványa és kedvence. Tőlük eltérően Violet az örömházban *született* egy volt napnyugati lánytól, és ettől holmi hercegnőnek képzelte magát. Még most is – egy kerek asztalnál is! – sikerült úgy ülnie, mintha egy asztalfőn trónolna.

– A kuncsaftoknak délig el kell hordaniuk magukat – magyarázta éppen Clementine-nak. Az örömházban Violet

volt az egyetlen szépvérű, aki úgy húzta maga után az árnyékát, akár egy uszályt, és mindig olyan fölényes hangot használt, ami sértette Aster fülét. – A férfiak többsége legfeljebb egy-két órát engedhet meg magának velünk, de ha van egy egész éjszakás vendéged, akkor köteles vagy reggel is gondoskodni a társaságáról. Déltől délután négyig megfürdesz, kicsinosítod magad, rendbe szeded a szobádat, satöbbi. Van egy listám a feladatokról, és noha ezek kétségtelenül kellemesebbek a cselédek munkájánál, azért nem kevésbé fontosak. A Green Creek az ízlés és a szakértelem mércéje. Aztán négykor ismét kinyitjuk a házat a következő menetre.

Aster elhúzta a száját.

– A holtakra, Violet, hagynád, hogy Clem békességben megegye a kukoricafánkját?

Violet felé fordult. Összehúzta hideg kék szemét, és a füle mögé simított egy laza fekete fűrtöt. Cégérén úgy szivárványlottak a könnycsepp alakú, elegáns virágszirmok, mint a holló szárnya.

– Aster, én mindössze azt akarom, hogy a húgod sikeres legyen – mondta. – Te nem?

– Én csak annyit akarok, hogy hagyd enni, mielőtt túlságosan kihűl az a rohadt étel!

– Munkaidőben szigorúan tilos káromkodni – jegyezte meg Clementine okulására Violet.

Aster a fogát csikorgatta. Általában jobban vigyázott a nyelvére, de nem tudta, meddig bírja még, hogy azt *ünneplik*, ami ma éjszaka történik majd. Azt juttatta az eszébe, hogyan érezte magát mindig az Elszámolás Napján, Arkatta nemzeti ünnepén, amikor a porvérűeknek magasztalniuk kellett volna a „szerencséjüket”, és a gazdagokat magasztalták az állítólagos jótékonyágukért. Attól az ünneptől mindig felfordult a gyomra. Ma még rosszabb volt.

Lélegezz! Mosolyogj!

Mellette Clementine szorgalmasan itta a tejét, hogy egyikükkel se kelljen beszélnie.

Lily felkacagott.

– Ugyan már Violet, Asternek igaza van! Sok ez így egyszerre. Te mit akarsz kérdezni *tőlünk*, Clementine?

Clem végre letette a poharat, és lenyalta a tejbajuszát. Asterre sandított.

– Hát... izé... milyen az árverés? Igaz, hogy csak pár másodpercig kell ott állnom?

Aster szorosabban markolta a villát.

– Ó, amiatt ne izgulj! – szállt be a beszélgetésbe Marigold. – Gyors és csendes. A kunsaftoknak nem szabad beszélniük. Ahogy Violet mondta: a Green Creek egy finom hely. Itt nincsenek olyan undokságok, mint néhány háznál.

– Be is kötik a szemedet – magyarázta Lily. – Ez a hagyomány. Balszerencsét jelent, ha meglátod a vásárlót napnyugta előtt. Úgyhogy csak állj ott, és legyél csinos! Semmiség az egész.

Aster nem mert Clementine-ra nézni: attól félt, hogy a húga meglátná a szemében az igazságot. Green Creek nem volt „finom” hely. „Hagyományai” csak arra szolgáltak, hogy a lányokat megregulázzák. Viszont tudta, hogy Lily és Marigold a húga iránti jóságból festik napsugarasra a képet, ezért hát nem tiltakozott. Clemnek különben is az árverés lesz a legkisebb baja.

Clementine feltett még néhány kérdést, de mindegyikre ugyanazt a semmitmondó, hamisra lakkozott választ kapta. Tökéletes bevezetés a napnyugati lányok világába, állapította meg szárazon Aster. Kívül cukormáz és ragyogás, belül rohadás.

Piszkálta az ételt. Az örömházi lét hetedik évében sem volt magától értetődő számára, hogy enni kap, de ma nem volt étvágya.

Végül bejött néhány napkeleti lány, és leszedték az asztalt. Az egyik elejtett egy poharat, amely csörömpölve tört szét a padlón.

– Bocsánatot kérek! – sütötte le a lány a tekintetét, majd ugrott, hogy feltakarítson, ám Violet elkapta a csuklóját, mielőtt hozzákezdhetett volna.

– Te bolond, nehogy hozzányúlj! – parancsolta. Vicsorított. – Csak még nagyobb piszkot csinálnál! De légy nyugodt, Fleur anyus hallani fog erről.

– De...

Violet felvonta a szemöldökét.

– Feleselünk?

A lány eliszkolt, mielőtt még nagyobb bajba keverte volna magát. Violet édes mosollyal fordult vissza Clementine-hoz.

– Miután *te* vagy az ünnepelt, a lányok is és én is hoztunk egy kis ajándékot. Aster, akarod kezdeni? – kérdezte hivatalos hangnemben.

Aster elszakította a tekintetét a lábánál heverő üveg-cserépről. A reggelnek ez volt az egyetlen része, amelyet örömmel várt. Az elmúlt hetet azzal töltötte, hogy karkötőt készített a húgának. A varrodoboz tartalék fonalait használta fel hozzá, és egy hajtűből fabrikálta a kapcsot. A karkötőnek ugyanolyan barna-fekete-fehér rombuszmintája volt, mint a gyémánt csörgőkígyónak.

– Ismerős? – húzta elő a zsebéből a karpántot.

Aznap először mosolygott őszintén.

Clementine felragyogott.

– De mennyire! Amíg élek, nem feledem el azokat a színeket!

– Várjunk csak... – szólalt meg habozva Sage. – Ha jól emlékszem, te mesélted, hogy kicsi korodban megmart egy kígyó... Erről van szó?

Aster bólintott. Tíz éve történt, jóval előbb, hogy bekerültek az örömházba. Akkor még a bányásztelepen laktak, ahol úgy portyázott a halál, mint a vadászó prérifarkas, és Astert némelyik éjszaka úgy gyötörte az éhség, hogy a hálóinge gallérját rágt a kínjában. De akkor legalább szabadok voltak.

Egyik este, amikor a ház előtt üldögéltek, és az anyjuk a tornácot seperte éppen, Clementine elcsámborgott játszani a fűbe, és felvert egy csörgőkígyót a bozótban. A kígyó

megmarta Clem bokáját, valamilyen okból mégis túlélte, hála a holtaknak.

– Nem élhetted volna túl – mondta Aster. – Mégis így történt, és most itt vagy... – Nagyot nyelt. Nem így tervezte. – És ez jelenti nekem a mindent. – Remegő kézzel összekapcsolta Clementine csuklóján a pántot, aztán homlokon csókolta a húgát. – Ha azt túlélted, képes vagy túlélni mindent, hallod?

Violet a torkát köszörülte. Talán kifogásolta, hogy Aster eltér az előírástól.

De rossz neked – gondolta Aster. Ideje, hogy valaki őszintén beszéljen Clementine-nal. Ezt a munkát nem élvezni kell, hanem elviselni.

Sage kényelmetlenül fészkelődött.

– Csináltattam az egyik konyhas barátnőmmel egy tepsis édeskrumplis aprósütit – mondta. – Tudom, hogy az a kedvenced, úgyhogy...

Átnyújtott egy ócska újságba csomagolt batyut, aztán Marigold és Lily következett: Marigold lerajzolta Clementine-t és Astert, Lily pedig egy törött zsebórával ajándékozta meg, amit egy fuvarja hagyott nála. Clementine széles mosollyal köszönte meg mindnyájuknak. Még soha életében nem kapott ilyen sok mindent a születésnapjára. De ha a karkötőjére nézett, lehervadt a mosolya. Aster azon töprengett, nem hibázott-e, amikor nem volt hajlandó beszállni a többiek színjátékába.

Violetre került a sor.

– Ezt Fleur anyus helyett adom – mondta, és átnyújtott Clementine-nak egy barna üvegcsét. – Édesbogatács.

Már az összes lány mosolygott.

– Ez az *igazi* ajándék – dünnyögte Marigold.

– Folyékony arany! – bólogatott Lily.

Aster nem szólt, csak a nyaka vörösödött.

– Bizonyára hallottál már az édesbogatácsról, Clementine – folytatta Violet –, holott arra az érzésre nem igazán léteznek szavak. Olyan, mintha meleg fürdőbe fektetnéd

a lelkedet. A népek az örömházon kívül egymást marják, hogy belenyalhassanak, de mivel napnyugati lány lettél, te hozzájutsz minden éjszaka. A kupakja szemcseppentős, látod? Egyetlen csepp a nyelved alá elég. Fleur anyus feltölti neked minden héten.

Aster csak egyszer használt édesbogarácsot, a szerencsés éjszakáján. Meg tudta érteni azokat a lányokat, akik szerették, de az ő tagjai elnehezedtek és az agya elködösült tőle, amitől még tehetetlenebbnek érezte magát, és a másnapossággal járó hihetetlen üresség rosszabb volt a legkomiszabb természetes éhségnél is. Egy újabb adag elmulasztotta volna, de Aster tudta, hogy ha megadná magát, örökre rabja lenne az édesbogarácsnak. Még az olyan lányok is fáradtak és fedékenyek lettek tőle, mint Violet, aki csak egy éve szedte, sok idősebb lánynak meg egyszerűen elment az esze.

Gyűlöletes gondolat, hogy Clementine is így végezheti.

– Köszönöm, Violet – mondta halkán Clementine. – Igazán nagyon köszönöm *mindenkinek*. Ez volt a legjobb napom a Green Creekben, és ha egy napnyugati lánynak minden napja ilyen, akkor... valóban az rá a jó szó, hogy *szerencsés*.

Lecsavarta az üveg kupakját, és beleszagolt.

– Ó, még ne! – tiltakozott Violet. – Tedd el éjszakára!

– Ó. Bocs.

– Ne kérj bocsánatot! Mindnyájan örülünk a szerencsédnek. Nem igaz, Aster? – kérdezte Violet.

– Kimondhatatlanul – szűrte a fogai között a lány.

A reggeli végeztével a testvérek felvitték az ajándékokat Clementine szobájába. Clem gondosan elhelyezte a süteményt és a rajzot a fiókos szekrényen, míg a zsebórát betette az ékszerdobozába a Fleur anyustól kapott csillogó-villogó nyakékek és fülbevalók mellé. Most, hogy csak ketten voltak, mintha álarc hullott volna le róla. A mosolya őszinte volt, de fáradt. Aster ajándékán, a karkötőn húzogatta az ujját.

– Még egyszer kösz – mondta. – Ugye tudod, milyen sokat jelent nekem, hogy itt vagy? – Egy pillanatra elhallgatott. – Mit várjak ettől az éjszakától? De őszintén. Tudom, hogy nem szabad beszélned róla, és most nem is kell, én csak... tudni akarom.

Aster hátranézett, ellenőrizte, hogy becsukták-e az ajtót. Nem tartotta helyesnek, hogy elültesse a félelmet Clementine-ban, még úgy sem, hogy semmivel sem segíthetett rajta. Talán Violetnek van hozzá joga?

Csakhogy Violet hazudott. Fleur anyus is hazudott.

Mindenki hazudott. Eleve így kerültek a lányok az örömházakba. Olyan szülők küldték őket, akik voltak elég kétségbeesettek elhinni, hogy a gyerekeiknek jobb életük lesz itt, mint amit ők biztosíthatnának.

Végül szembenézett a húgával.

– Igazából egyikünk sem tudja, hogy mit várjon az éjszakától. Bármelyiktől – felelte. – Rám ez ugyanúgy érvényes most, mint amikor betöltöttem a tizenhatot. Figyelj ide, Clem! Komolyan gondoltam, amit mondtam. Te mindig erősebb voltál mindennél, ami ránk szakadt. Erősebb nálam is, mert te mindig megtalálod a módját, hogy nevetess. – Sikerült elmosolyodnia, noha veszedelmesen közel állt a síráshoz. – Tehát ha kezdenél megijedni... csak gondold egy dalra, hallod? Nem kell a kedvenc dalodnak lennie. Sőt, jobb is, ha nem az. Csak válassz egy olyat, amit jól ismersz, és ne gondold semmi másra! Én ezt szoktam tenni.

Clementine bólintott.

– Jól van. Rendben van. – Sóhajtott egyet, és átölelte Astert. – Kösz.

Aster magához szorította.

– Lent leszek egész idő alatt.

– Jó.

Clementine elengedte, és kissé büntudatosan nevetgált.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha lemegyek a fogadószobába az árverésre. Legyen jó járásod!

– Legyen jó járásod! – felelte ünnepélyesen Aster.

Követte a hűgát a szobából a folyosóra, ott azonban elváltak egymástól. Asternek vissza kellett térnie a saját szobájába, hogy felkészüljön a következő fuvarra. Mire viszontlátja Clementine-t, már letudták az éjszaka legrosszabb részét.

Onnantól ismét együtt leszünk – gondolta Aster.

Nem lesznek többé titkai Clementine előtt, nem választják el őket. Úgy beszélgethetnek, ahogy megszokták. Találnak dolgokat, amelyeken elnevetgélhetnek. Lopnak maguknak örömet, ahol tudnak. Így fognak győzni.

Hacsak...

Megpördült.

– Clem! – kiáltotta.

Meghűlt benne a vér, mert váratlanul bevillant neki Clementine. Kifejezéstelen volt a tekintete, mint a legidősebb lányoké a házban, akiknek minden megmaradt boldogsága belefér egy kis barna üvegbe.

Clementine visszafordult.

– Igen?

– Ne... ne igyál az édesbogatáncból, jó? – könyörgött Aster. – Hazudj Fleur anyusnak, ha rákérdez! A tested lehet az övék, de a lelket nem kell odaadnod. Majd mi vigyázunk egymásra, hogy ne gyávuljunk el. Úgy, ahogy szoktuk.

Clementine értetlenül összevonta a szemöldökét.

– De Violet...

– Ígérd meg, Clem!

Húga nyelt egyet, és bólintott.

– Megígérem.